

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně JUDr. Renaty Volné, Brno, Pellicova 25, správkyňe konkursní podstaty úpadce ISTROS, spol. s r. o., proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Brně, Brno, nám. Svobody 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2006, čj. 7734/06/FŘ 130, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2007, čj. 31 Ca 95/2006 - 20,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 1. 2007, čj. 31 Ca 95/2006 - 20, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2006, čj. 7734/06/FŘ 130, a vrátil mu věc k dalšímu řízení, současně zrušil rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě ze dne 12. 12. 2005, čj. 132651/05/314911/9055.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v jejímž doplnění ze dne 24. 4. 2007 požádal o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. Žádost odůvodnil tím, že na majetek daňového dlužníka ISTROS, spol. s r. o., Jihlava, Havlíčkova 206/58, byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2004, sp. zn. 46 K 16/2004, prohlášen konkurs a vrácení nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2004, listopad 2004 a prosinec 2004 vyměřeného daňovému subjektu – úpadci by za daného skutkového a právního stavu bylo porušením kogentního ustanovení § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), a tím i čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Poukázané finanční prostředky by vzhledem k fázi probíhajícího konkurzního řízení nebylo možno v následném daňovém řízení od daňového subjektu – úpadce získat zpět do veřejného rozpočtu, což by pro stěžovatele představovalo nenahraditelnou újmu při výběru daní. Přiznání odkladného účinku přitom není v rozporu s veřejným zájmem, jímž je stanovení a vybrání daně ve správné výši.

Žalobkyně navrhl, aby byl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnut. U stěžovatele, tj. státu, který disponuje ve státním rozpočtu miliardami, by vrácení částky 20 224 Kč nemohlo představovat žádnou újmu, natož újmu nenahraditelnou.

Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní

následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud připomíná, že důvody žádosti o přiznání odkladného účinku jsou odlišné od důvodů kasační stížnosti. Zatímco v kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody, pro které je rozhodnutí nezákonné, v žádosti o odkladný účinek zdůvodňuje, proč by měl být účinek rozhodnutí krajského soudu odložen do rozhodnutí ve věci samé. Vliv rozsudku krajského soudu na právní sféru stěžovatele by musel být zcela mimořádný a jeho důsledky by musely být spojeny právě s okamžitým výkonem rozhodnutí, kterému by proto bylo třeba předejít.

Jak již bylo výše uvedeno, podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je hrozba nenahraditelné újmy způsobené stěžovateli v důsledku napadeného rozhodnutí. Stěžovatel žádost o přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že vrácení nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty vyměřeného daňovému subjektu – úpadci by bylo porušením kogentního ustanovení § 105 zákona o DPH, a tím i čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a dále že poukázané finanční prostředky by vzhledem k fázi probíhajícího konkurzního řízení nebylo možno v následném daňovém řízení od daňového subjektu – úpadce získat zpět do veřejného rozpočtu. Nejvyšší správní soud podotýká, že důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku nemůže spočívat v pouhém očekávání určitého výsledku sporu, neboť úkolem rozhodnutí o přiznání odkladného účinku není předjímat rozhodnutí ve věci samé. Je nepochybné, že vrácení nadměrného odpočtu daňovému subjektu – úpadci s rizikem, že vyplacenou částku již s ohledem na probíhající konkursní řízení nebude možné vymoci zpět, může pro stěžovatele znamenat určitou ztrátu, nicméně u státu není představitelné, aby takováto újma byla „nenahraditelnou újmu“ ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Co do tvrzeného porušení Listiny práv a svobod, to je ve vztahu ke státu pojmově vyloučeno – ostatně, článek, na nějž stěžovatel odkazuje a podle kterého „*Daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.*“ není jazykově ani systematicky koncipován jako ustanovení, které by mělo sloužit ochraně jiného subjektu než toho, komu je ukládána daňová nebo poplatková povinnost. Z odůvodnění žádosti stěžovatele ani jinak nevyplývá, že by byly naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku. Z obsahu spisu není zřejmé, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nenahraditelnou újmu.

Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu